

gaat normaal wel eens om de vijf minuten. En wie hield het nest schoon; dat gebeurt doorgaans bij elk onderbezoek. Er zijn nog wel meer dergelijke gewone nadeelige gevolgen te bedenken van de ongewenschte verhuizing. Dit alles bedenke men, voordat men de jongen uit hun gewone omgeving brengt. 't Zijn maar dieren.

JAC. P. TH.

De veelzijdige Spreeuw. — In Mei j.l. toen men aan alle kanten jongens met netjes bezig zag om kleine vischjes te vangen, zag ik aan den walkant van het Z. B. Spaarne een spreeuw, die een korte vlucht boven het water maakte, even fladderde en toen een vischje uit het water mee terug bracht naar den kant, waar zij het na eenig tobben naar binnen slikte.

Hierdoor opmerkzaam geworden, zag ik daarna nog vier spreeuwen hetzelfde doen. Een spreeuw verwerkte achtereenvolgens vijf vischjes. Ik had deze navolging van meeuwen reeds wel van kraaien waargenomen, maar van spreeuwen nog nooit.

Utrecht, September 1923.

J. C. RIJN.

Onderling hulpbetoon. — Dat er tusschen de vogels van diverse pluimage zoo iets als bondgenootschap bestaat heb ik onlangs waar kunnen nemen.

Ik woon in het boerenland, polders met de beroemde kroos-slootjes, weiland, hooiland met (gelukkig!) nog weinig bouwland; de duinen zijn net ver genoeg om bij een N.-W. wind geen last van stuifzand te hebben en dicht bij genoeg om het wonderschoone van onze Noord-Hollandsche duinen tusschen Schoorl en Castricum te genieten. Als ik ten slotte nog memoreer, dat de uitloopers van het Bergensche bosch in mijn tuin staan en dat ik geen vijf minuten behoef te loopen om midden in hoog hout te komen, dan kunt gij U allicht voorstellen, dat er bij ons in de buurt geen gebrek is aan vogels en dat ik de diverse pluimages met het genoegelijke vogelboek van Wigman nog bij lange na niet heb leeren onderscheiden.

Water en duinen, we hebben er dus 'n overvloed van de strand- en van de polderbevolking, Kieviet (deze gekuifde vrind heet bij ons Kieft) de bekende steltloopers, ook de Grutto, zitten zoo goed als Klein Jan, spreeuw, roodborst, mees, merel of lijster, op mijn damhek en ploeteren en scharrelen aan den slootkant gezellig door elkaar.

Dat deze trouwe en vaste bezoekers de omgeving als hun privé eigendom, eigen vischen jachtterrein! beschouwen en er voor zwerfende vrijbuiters wel degelijk een bordje staat met Verboden Toegang Art. B. W. 461 heb ik vorige week kunnen aanschouwen.

Twee kievitten op mijn damhek hadden 't klaarblijkelijk druk over den stijven wind, die hun slootje deed rimpelen, toen klapwiekend de befaamde vischroover, de reiger, in het polderland eens 'n kijkje kwam nemen. De sloot scheen hem aanlokkelijk toe, ten minste hij stapte parmantig 't grasland over en bestudeerde aandachtig het rimpelend water. Daar zal wel 'n blikje zitten en natuurlijk de noodige kikkers! maar de nieuwsgierigheid bekwam langbeen ditmaal al heel slecht. Eerst scheen het of de twee kievitten hem zijn gang lieten gaan, maar plotseling waren ze van het damhek verdwenen en dribbelden om den indringer heen. Toen deze net van plan, was zijn kans te wagen, waren ze er achter! 't Was een vrijbouter, die hier niet thuis hoorde. De eene kievit besprak het geval met zijn kameraad en wist onmiddellijk de oplossing; Alarm blazen en hulptroepen. Accoord, zal wel de kameraad gedacht hebben, want plots zette hij er 'n vaart achter, 't land over naar de hoofdwacht: de duinen! en jawel, 't duurde geen drie minuten, daar kwamen de hulptroepen, kievitten, gruttos en de rest. Vlak bij mijn damhek was de verzamelplaats, er werd even beraadslaagd, gauw 'n commandant gekozen en daar begon de aanval!

De troep scheidde zich in drie groepen, kievitten, gruttos, wulpen, plevieren broederlijk door elkaar en onder een oorverdoovend gekrijsch, gepiep en gefluit begon de eerste stormaanval. De soldaten cirkelden links en rechts om den vrijbouter heen, doken onder zijn snavel door, scheerden met 'n vaart langs en om hem heen, de kring verwijdde zich om even onmiddellijk in duizelende vaart zich nauwer en nauwer om den reiger te sluiten. In den aanvang trok de reiger blijkbaar zich het geval niet aan, maar ten slotte werd het hem toch te benauwd en stapte hij bedachtzaam 'n eindje van den slootkant af en 't weiland op. De meezen, met de straatjongens van de vogelwereld, de musschen, kwamen kijken, wat er aan de hand was, 'n paar boerenzwaluwen scheerden 'n tourtje mee, zelfs Klein Jan scheen de geschiedenis te interesseeren, hij kwam ten minste van onder het